USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 26. ledna 2022 o stížnosti odsouzeného [redacted] proti usnesení Okresního soudu v Děčíně ze dne 17. 9. 2020, č. j. 5 T 56/2014-334

takto:

Podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. se napadené usnesení **zrušuje.**

Podle § 86 odst. 1 tr. zákoníku odsouzený [redacted], **vykoná** trest odnětí svobody ve výměře **3 (tří) roků,** k němuž byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 9. 2014, č. j. 5 T 56/2014-182.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice **s ostrahou.**

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Děčíně rozhodl napadeným usnesením podle § 83 odst. 1 tr. zákoníku, že odsouzený [redacted] vykoná trest odnětí svobody v trvání tří roků, uložený mu rozsudkem téhož soudu ze dne 2. 9. 2014, č. j. 5 T 56/2014-182 a pro výkon trestu zařadil odsouzeného do věznice s ostrahou. V přesvědčení, že rozhodl až po uplynutí zákonné lhůty jednoho roku od skončení zkušební doby podmíněného odsouzení stanovené pro rozhodnutí o podmíněném odsouzení v ustanovení § 83 odst. 3 tr. zákoníku (v dané věci správně 86 odst. 2 tr. zákoníku), především rozvedl, na základě jakých skutečností, jakých zjištění a jakých úvah dospěl k závěru, že soud ve stanovené zákonné lhůtě nemohl rozhodnout, a to výhradně z viny odsouzeného. V odůvodnění usnesení dále po citaci z dikce § 83 odst. 1 tr. zákoníku uvedl, že odsouzený nežil ve zkušební době řádným životem, dopouštěl se v ní přestupků i trestné činnosti, proto se neosvědčil a trest, původně podmíněně odložený, vykoná. Zařazení odsouzeného do věznice s ostrahou odůvodnil konstatováním, že do tohoto typu věznice odsouzený podle zákona patří.

2. Proti tomuto usnesení podal odsouzený prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě stížnost, kterou podrobně odůvodnil následovně:
„Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává, že odsouzený byl rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 9. 2014, č. j. 5 T 56/2014-182, který nabyl právní moci dne 2. 9. 2014, uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu těžké ublížení na zdraví podle § 145 odstavce 1 tr. zákoníku, přečinu výtržnictví podle § 358 odstavce 1 tr. zákoníku a přečinu krádeže podle § 205 odstavce 1 písmena a,c) tr. zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody ve výměře 3 (tří) let, podmíněně odložený na zkušební dobu ve výměře 5 (pět) let.
Co se však týče pokračujícího odůvodnění usnesení, toto se nezakládá na pravdě a je postiženo nepřesnostmi a nejednou i vyslovenými nepravdami.
Napadené usnesení je vadné a nezákonné jak pro naplnění podmínek přeměny trestu samotné, tak zejména pro formální nedostatky, spočívající v nedodržení lhůty k rozhodnutí soudem rozhodujícím v této věci.
Co se týče vlastního rozhodnutí soud „aktuálně zjistil, že odsouzený ve zkušební době podmíněného odsouzení nežil řádným životem“. Tento svůj závěr opírá soud výlučně o osamocený poznatek, spočívající v tom, že odsouzený byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 19. 9. 2019 sp. zn. 4 T 40/2019 ve spojení s rozsudkem Městského soudu Praha ze dne 10. 12. 2019 sp. zn. 5 To 461/2019 pro přečin padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu dle § 350 odst. 1 trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců se zkušební dobou 3 roky. Ve věci však byla podána ústavní stížnost pro porušení práva na spravedlivý proces.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

Je pochybením okresního soudu, že tento již dále nikterak nezkoumal další aspekty, týkající se života odsouzeného po dobu lhůty podmíněného odsouzení. Odsouzený se dostavoval v rámci dohledu pravidelně a včas k probačnímu úředníkovi, o čemž svědčí veškeré zprávy tohoto orgánu.
Odsouzený pracuje, žije ve spořádané domácnosti, s družkou vychovává dvě děti, splatil veškeré náklady řízení, včetně nákladů obhajoby a konečně i celkovou způsobenou škodu. S těmito argumenty se okresní soud nevypořádal a zcela zřejmě neměl ani ambici se jimi zabývat.
Pokud je soudem připomínáno, že z přiloženého spisu je zřejmá jeho snaha prodlužovat soudní řízení na co nejdelší dobu, aby došlo k osvědčení ve spise Okresního soudu v Děčíně sp. zn. 5 T 56/2014, pak takovéto tvrzení není pravdivé. Odsouzený by jistě nepodal návrh na osvědčení v době, kdy již bylo v dřívější věci podáno odvolání a také o tomto odvolání bylo rozhodnuto 10. 12. 2019. Soud měl tedy od 11. 12. 2019 do 2. 9. 2020 více než osm měsíců na rozhodnutí o osvědčení či neosvědčení odsouzeného. Neobstojí ani poznámka soudu v tom smyslu, že čekal na právní moc tohoto rozsudku a veřejné zasedání nařídil na 23. duben 2020 (tzn. celých 4,5 měsíce po této právní moci).
důkaz: veškerá dokumentace probačního úředníka v [redacted]
Zdaleka závažnějším pochybením okresního soudu při svém rozhodování je nedodržení podmínek, uložených ustanovením § 86 odst. 2 trestního zákoníku. Dle ustanovení § 86 odst. 2 trestního zákoníku neučinil-li soud do jednoho roku od uplynutí zkušební doby rozhodnutí podle odstavce 1 (že se odsouzený osvědčil /trest vykoná/ ponechá podmíněné odsouzení s dohledem v platnosti), aniž na tom měl podmíněně odsouzený vinu, má se za to, že se podmíněně odsouzený osvědčil.
Je objektivně zřejmé, že v době rozhodování soudu uplynul více než jeden rok od uplynutí zkušební doby podmíněného odsouzení s dohledem, neboť tato doba uplynula 2. 9. 2019 a napadené usnesení bylo vyneseno 17. 9. 2020.
Soud nesprávně a na základě nepravdivých tvrzení uzavírá, že není jeho vinou, že roční lhůta byla překročena do dne 17. 9. 2020, ale vina je na straně odsouzeného. S takovouto argumentací se nelze ztotožnit, natožpak obhájit pochybení na právě a jen na straně soudu, který měl dobu celého jednoho roku (na níž ji sám odsouzený navíc ještě upozornil) ke svému rozhodnutí. Odsouzený v žádném z jednotlivých případů nezavinil průtah v řízení o osvědčení, které navíc sám svým návrhem založil u nadepsaného soudu, a to dne 24. 10. 2019.
Soud nato nařídil veřejné zasedání na den 23. 4. 2020. Přitom sám v napadeném rozhodnutí připomíná, že rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 19. 9. 2019 sp. zn. 4 T 40/2019 ve spojení s rozsudkem Městského soudu Praha ze dne 10. 12. 2019 sp. zn. 5 To 461/2019 nabyl právní moci již dne 10. 12. 2019. Z těchto údajů je zřejmé, že soud měl 4,5 měsíce do tohoto nařízeného veřejného zasedání rozhodnout o ne/osvědčení se odsouzeného, a pokud relativizuje soud své pochybení nastalou **corona virovou epidemií**, *pak měl na téže rozhodnutí jen o několik málo týdnů méně (do 12. 3. 2020, kdy byl sice nařízen nouzový stav, avšak jiné soudy normálně dále soudily i ve věcech časově a personálně náročnějších, než v takovémto typu řízení).*
Soud však dále s odkazem na corona virovou krizi dne 7. dubna 2020 odročil veřejné zasedání o dalších 4,5 měsíce na termín předcházející jen asi dva týdny před uplynutím jednoroční lhůty k rozhodnutí o osvědčení. Rozhodl tak opětovně bez zavinění odsouzeného, a to i přesto že se soud stále obhajuje tím, že si odsouzený nepřebírá poštovní zásilky. Odsouzený si veškerou svoji korespondenci přebírá a není jeho chybou, že soud tuto korespondenci zasílá na dřívější adresu odsouzeného, která již 10 let neplatí. Od samého počátku podané žádosti o osvědčení soud věděl, že odsouzený bydlí na jiné adrese, než na kterou záměrně soud zasílal poštu.
Důkaz: informační zprávy od probačního a mediačního pracovníka z Probační a mediační služby [redacted] *a zejména závěrečná zpráva PMS ze dne 5. 9. 2019*
Veřejné zasedání nařízené na 23. 4. 2020 bylo odročeno výlučně z důvodů na straně soudu. Pro další nařízené veřejné zasedání dne 20. 8. 2020 se omluvil obhájce z důvodu týdenní letní dovolené (jinde a jindy po celé prázdniny na dovolené nebyl). Soud v odůvodnění napadeného usnesení zdůrazňuje, že čerpání své dovolené nijak nedoložil. Soud však takovýto doklad nepožadoval, přesto takovýto doklad (voucher) přikládáme přílohou tohoto podání. Soud tak rozhodl opětovně bez zavinění odsouzeného, to vše s vysloveně nepravdivým tvrzení, že si odsouzený nepřebírá poštovní zásilky. Z činnosti soudu je však více než zřejmé, že tyto zásilky (a po všech minulých přípisech soudu, a celé spisové historii, zde lpí zrnko pochybnosti, zda ne úmyslně) že veškerou korespondenci zasílá na adresu odsouzeného, která však již více než 10 let neplatí. Od samého počátku podané

žádosti o osvědčení soud věděl, že odsouzený bydlí na jiné adrese, než na kterou záměrně zasílal poštu; viz informační zprávy od probačního a mediačního pracovníka z Probační a mediační služby [redacted]
Důkaz: Poukaz na služby / Voucher rezervační číslo: [redacted]
Veřejné zasedání bylo tedy následně odročeno (bez zavinění odsouzeného) na den 17. 9. 2020, tedy až na termín, překračující jednoroční lhůtu k rozhodnutí. Sám již dříve zcela správně soud uvádí, že odročováno ani být vůbec nemuselo, neboť v daném řízení není důvod nutné obhajoby. Bylo tedy možné konat veřejní zasedání již v tomto nařízeném termínu, popřípadě mohlo být nařízeno na dny následující, tedy na termíny hned v celém následujícím týdnu a ještě dalších třech dnech, tedy v celkem osmi pracovních dnech (do 2. 9. 2020).
Odsouzený založil řízení svojí žádostí o vyslovení osvědčení již dne 24. října 2019. Soud však nařídil veřejné zasedání až o (bez jednoho dne) šest měsíců po podání žádosti a následně odročil o další 4 měsíce. Odsouzenému nemůže být přičítáno k tíži, že soud svým „velkorysým" nařizováním jednotlivých jednání promarnil celou jednoroční lhůtu.
Není a nemůže být považováno za zavinění odsouzeného ve smyslu ustanovení § 86 odst. 2 trestního zákoníku to, že soud nerozhodl v jednoroční lhůtě o osvědčení. Je nepravdivým tvrzením soudu, že odsouzený přebíral a přebírá veškeré poštovní zásilky, a to na adrese, jež je soudu známa nejméně od zahájení řízení o osvědčení, tj. 24. 10. 2019, ale spíše i dříve, neboť svoji adresu doložil v rámci dohledových opatření probačnímu úředníkovi a ten z povahy své činnosti podává průběžné zprávy soudu. Odsouzený byl připraven se dostavit ke všem nadepsaným soudem nařízených veřejných zasedání, ani jedno ze však bez jeho zapříčinění neuskutečnilo. Zcela irelevantní v tomto řízení je vyřčený názor soudu, že chování odsouzeného se prolíná celou jeho trestní minulostí.
Odsouzenému je doručováno na adresu, uváděnou v rubrice tohoto podání, tj. [redacted]*. Tuto adresu uvádí odsouzený od počátku řízení o osvědčení, tj. 24. 10. 2019 dále na plné moci ze stejného data a v každé další korespondenci se soudem během od té doby uplynulého roku. Odsouzený během lhůty podmíněného odsouzení (s dohledem) docházel k probačnímu úředníkovi a ještě dávno před podáním návrhu na vyslovení osvědčení oznámil své nové trvalé bydliště tomuto úředníkovi. Dávno dříve než byl podán návrh na osvědčení v tomto řízení (5. 9. 2019), zcela výslovně referoval probační úředník nadepsanému soud, že bydliště odsouzeného je na adrese* [redacted]
Odsouzenému je veškerá pošta doručována na adresu [redacted]*, zde si ji přebírá a u veřejného zasedání je připraven tuto okolnost prokázat soudu, a to i přesto, že se jedná o skutečnost soudu známou. Soud nemůže přičítat k tíži a spatřovat vinu odsouzeného v tom, že si sám neověřil aktuální adresu odsouzeného, když tato adresa je ve veřejných registrech, odsouzený ji uvádí na všech podáních a musela být soudu známa z pravidelných zpráv probačního úředníka. Navíc soud sám uvádí, že jemu známo, že odsouzený byl o nařízených veřejných zasedáních zpraven svým obhájcem.*
Odsouzený se k veřejnému zasedání dne 17. 9. 2020 nedostavil, a to proto, že se zdržel v koloně čítající několik set metru před dopravní nehodou, kterou odsouzený nezavinil. Odsouzený se však včas telefonicky omluvil tak, že došlo k dopravní nehodě několik set metrů před ním a na místě samém neví, za jak dlouho bude možné opustit kolonu vozidel.
Z důvodů shora uvedených odsouzený navrhuje, aby stížnostní soud napadené usnesení zrušil a na základě zjištěného skutkového stavu sám rozhodl tak, že se odsouzený ve lhůtě podmíněného odsouzení s dohledem osvědčil." (konec citace)

3. Krajský soud o stížnosti odsouzeného proti napadenému usnesení rozhodl již svým usnesením ze dne 26. 10. 2020, č. j. 4 To 420/2020-346. Po zrušení napadeného usnesení Okresního soudu v Děčíně, v zásadě z formálního důvodu použití nesprávného ustanovení tr. zákoníku, rozhodl podle § 86 odst. 1 tr. zákoníku, že odsouzený vykoná trest odnětí svobody ve výměře tří roků, k němuž byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 9. 2014, č. j. 5 T 56/2014-182 a pro výkon trestu ho zařadil do věznice s ostrahou. Ústavní soud České republiky svým nálezem ze dne 7. 9. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3454/20 usnesení krajského soudu zrušil se závěrem, že krajský soud porušil základní právo stěžovatele na soudní ochranu podle č. 36 odst. 1 Listiny, neboť napadené usnesení neopatřil ústavně právně konformním odůvodněním svých závěrů o stanovení dne nabytí právní moci rozsudku okresního soudu, jakož i o vině stěžovatele na tom, že okresní soud svým usnesením nerozhodl ve lhůtě podle § 86 odst. 2 tr. zákoníku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.

4. Krajský soud znovu podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení Okresního soudu v Děčíně ze dne 17. 9. 2020, č. j. 5 T 56/2014-334, přezkoumal i správnost řízení, které mu předcházelo a dospěl k následujícím závěrům.

5. Způsob rozhodnutí o podmíněném odsouzení odsouzeného [redacted] rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 9. 2014, č. j. 5 T 56/2014-82 je zásadně závislý na zjištění, zda okresní soud o tomto podmíněném odsouzení rozhodl napadeným usnesením ze dne 17. 9. 2020, č. j. 5 T 56/2014-334 ještě ve lhůtě jednoho roku od uplynutí zkušební doby stanovené k tomuto rozhodnutí v ustanovení § 86 odst. 2 tr. zákoníku, či až po uplynutí této doby. Základním východiskem pro toto zjištění a rozhodnutí je protokol o hlavním líčení ze dne 2. 9. 2014 a vyjádření odsouzeného (tehdy obžalovaného) po vyhlášení odsuzujícího rozsudku k opravným prostředkům, které po poučení o opravných prostředcích, a za přítomnosti svého obhájce, učinil. Z protokolu o hlavním líčení je zřejmé, že obžalovaný sám se vzdal odvolání, že by tak učinil i za osoby uvedené v ustanovení § 247 odst. 2 tr. ř. oprávněné podat odvolání v jeho prospěch, v protokolu uvedeno není. Zjištění, zda odsouzený takové prohlášení již neučinil (a vzdal se odvolání pouze za svou osobu) či je učinil a zapisovatelka to opomenula v protokolu uvést, je rozhodující pro posouzení právní moci odsuzujícího rozsudku a v důsledku toho i pro běh zkušební doby podmíněného odsouzení a okamžik jejího uplynutí. Krajský soud za účelem tohoto zjištění doplnil dokazování o vyjádření Okresního státního zastupitelství v Děčíně a o vyjádření obhájce odsouzeného v řízení vedeném proti němu u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 5 T 56/2014, který byl u hlavního líčení dne 2. 9. 2014 rovněž přítomen a za jeho přítomnosti se odsouzený k opravným prostředkům vyjádřil. Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Děčíně sdělil, že podle záznamu z předmětného hlavního líčení dne 2. 9. 2014 **„se odsouzený [redacted] po vyhlášení odsuzujícího rozsudku vzdal za přítomnosti svého obhájce Mgr. Milana Špičky práva odvolání a netrval na odůvodnění“**. K doplňujícímu dotazu soudu státní zástupce uvedl, že záznam o účasti státního zástupce na hlavním líčení neobsahuje poznámku, že se odsouzený vzdal práva odvolání rovněž za osoby oprávněné. Obhájce odsouzeného Mgr. Milan Špička soudu sdělil, **že z jeho záznamu zapsaného ve spisu advokáta vyplývá, že po vyhlášení rozsudku dne 2. 9. 2014 se jak obžalovaný, tak státní zástupce vzdali do protokolu práva odvolání**. Oba, tedy státní zástupce i obhájce, shodně, a rovněž shodně i s protokolem o hlavním líčení, potvrdili, že odsouzený se po vyhlášení rozsudku sám vzdal odvolání, nikoliv však i za další osoby oprávněné podat odvolání v jeho prospěch. Tomu ostatně zcela odpovídá i odůvodnění písemného vyhotovení odsuzujícího rozsudku, který je v originále ve spisu založen, který **„neobsahuje odůvodnění, neboť se obžalovaný i státní zástupce odvolání vzdali a nežádali odůvodnění rozsudku“**. Skutečnost, že předsedkyně senátu opomenula celé znění ustanovení § 129 odst. 2 tr. ř., konkrétně pokračování věty prvé po čárce, a rozsudek tak byl nesprávně vyhotoven jako tzv. zjednodušený, nic nemění na faktu, že odsouzený se vzdal odvolání proti rozsudku pouze za svou osobu, nikoliv též za další oprávněné osoby uvedené v § 247 odst. 2 tr. ř., přičemž *nesprávnost pouze odůvodnění rozsudku* takový fakt nemůže změnit. Krajský soud po doplnění dokazování a po zhodnocení všech relevantních skutečností a zjištění musel setrvat na svém závěru blíže odůvodněném v bodě 8. svého předchozího rozhodnutí ze dne 26. 10. 2020 č. j. 4 To 420/2020-346, na které odkazuje. Okresní soud rozhodl o podmíněném odsouzení [redacted] usnesením ze dne 17. 9. 2020, č. j. 5 T 56/2014-334 v zákonné lhůtě jednoho roku stanovené pro takové rozhodnutí v ustanovení § 86 odst. 2 tr. zákoníku.

6. Krajský soud znovu přezkoumal podle § 86 odst. 1 tr. zákoníku věcnou správnost napadeného rozhodnutí podle hledisek uvedených v citovaném ustanovení a dospěl ke stejným závěrům, jaké prezentoval a odůvodnil již ve svém předchozím usnesení ze dne 26. 10. 2020, č. j. 4 To 420/2020-346, konkrétně v bodě 6. písemného vyhotovení tohoto svého rozhodnutí, na něž tak může v plném rozsahu odkázat. Z důvodů vysvětlených v bodě 10. stejného rozhodnutí, napadené usnesení zrušil a znovu rozhodl stejně jako tímto usnesením, tedy podle

§ 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. napadené usnesení zrušil a podle § 86 odst. 1 tr. zákoníku rozhodl, že odsouzený [redacted] vykoná trest odnětí svobody ve výměře tří roků, k němuž byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 9. 2014, č. j. 5 T 56/2014-182 a pro výkon trestu zařadil odsouzeného podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** stížnost přípustná.

Ústí nad Labem 26. ledna 2022

JUDr. Naděžda Hájková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Balážová.